

Svatodušní neděle

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekne jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou. (Mat. 16,13-18)

Milé sestry, milí bratři,

slavíte narozeniny? Každý možná trochu jinak, ale určitě jsme všichni potěšení, když někdo přijde a popřeje nám k narozeninám něco hezkého. Jsme rádi, když nám naši blízcí nebo přátelé dají najevo, že jim na nás záleží. A dnes jsme se sešli, abychom oslavili narozeniny církve. Církev vznikla v Jeruzalémě před 2000 lety, když byl na učedníky a další následovníky Ježíše Krista vylit o Letnicích Duch svatý. Duch svatý do ní vdechl život a ona se rozšířila do celého tehdejšího světa a my jsme tu dnes jako její součást.

Představte si, že byste potkali někoho, kdo nechodí do církve a kdo by řekl: „Slyšel jsem, že patříš do sboru v Hoštálkové! Je to pravda? To musí být něco úžasného! Já bych si tak přál někam patřit! Ty musíš být šťastný člověk, když můžeš mít kolem sebe lidi se kterými si rozumíš, se kterými se můžeš sdílet o své víře, kteří tě mají rádi a na které se můžeš spolehnout! A kteří se za tebe modlí a když potřebuješ, tak ti třeba i pomůžou. Závídím ti, já nikoho takového nemám!“

Co byste mu na to řekli? Asi byste byli trochu v rozpacích. Možná byste řekli, no, je to fajn, ale to víš, nic není ideální. I v církvi jsou jenom lidé. Anebo byste třeba ani nevěděli co na to říct, protože jste nad tím, že by církev byla něco mimořádného třeba nikdy neuvažovali.

A je třeba si připomínat, že Církev je vzácné společenství. Že nevznikla jen tak. Že Církev nevymysleli lidé. Že Církev představuje společenství lidí, ve kterém jedná Duch svatý. Že máme za co děkovat, když do ní můžeme patřit. Že je výsada do církve patřit.

Nicky Gumbel, zakladatel kurzů Alfa uváděl svědectví mladých manželů, kteří čerstvě uvěřili v Krista a začali chodit do sboru, kde sloužil: „Navštěvujeme církev už asi rok a cítíme se tam jako doma. Takovou atmosféru lásky, přijetí a nadšení nelze najít nikde jinde. Radost překonává vše, s čím se lze setkat v hospodě nebo někde na večírku nebo v restauraci ... což mě úplně šokuje (ačkoli si dále dopřávám tohle všechno). Pro nás oba jsou nedělní bohoslužby a setkání ve skupince dvěma vrcholy týdne. Jako bychom se přišli nadýchat čerstvého vzduchu. Když někdy nemůžeme přijít, jsme z toho dost „přešlí“. Samozřejmě mluvíme s Bohem, společně i o samotě, ale společná setkání jsou jako kovářský měch, který rozdmýchá plameny naší víry.“

Četli jsme ten příběh o vzniku církve, jak je zapsán ve druhé kapitole knihy Skutků apoštolských. První kapitola vypráví o Ježíšově setkání s apoštoly na Olivové hoře, kde jim Ježíš říká, že mají být Jeho svědky po celém světě. Mají ale ještě čekat v Jeruzalémě, dokud nepřijmou moc Ducha svatého, který na ně sestoupí. Pak od nich odešel, byl vzat vzhůru.

A tak apoštolové jdou do Jeruzaléma, čekají a modlí se. Neví přesně, na co mají čekat. A tu se stane něco mimořádného. Na shromáždění je vylit Duch svatý. Musela to být vzrušená atmosféra. Lidé slyší zvláštní zvuk, nechápou, co se to děje, Duch svatý sestoupí v podobě ohnivých jazyků na apoštoly, apoštolové začnou mluvit různými jazyky a posluchači z nejrůznějších končin žasnou, že jim rozumí a že slyší, jak zvěstují veliké věci Boží.

Pro první křesťany byly letnice mimořádný okamžik. Prožili, že se naplnila Ježíšova slova o tom, že bude s nimi a že je neponechá samotné. **Že se naplnilo Jeho zaslíbení, že jim pošle Přímluvce, Ducha pravdy, který je bude vyučovat a uvede je do veškeré pravdy. (Jan 16, 13-15).** Že dostanou moc Ducha svatého. Jejich radost byla tak nakažlivá a přítomnost a moc Ducha svatého byla tak zřejmá, že když Petr začne kázat, jsou lidé tak osloveni a zasaženi ve svém nitru, že se v ten den připojilo k apoštolům 3000 lidí a vznikla církev.

Letnice byly jedinečnou historickou událostí, kdy se zrodila Církev. A až do dnešního dne neztratily nic na svém významu. Rád bych zmínil tři věci, které nám Letnice připomínají:

1. Církev byla založena Bohem

V našem textu jsme četli rozhovor mezi Ježíšem a učedníky ve chvíli, kdy velikonoční události a letnice byly ještě někde v budoucnosti před nimi. Ježíš říká Petrovi: „**Já ti pravím, že ty jsi Petr; a na této skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.**“ (Mat. 16,18). Už tehdy měl Ježíš církev na mysli. Církev nevznikla náhodou, jenom tak mimochodem, neplánovaně. Bůh ji dal na tuto zem jako místo, kde má být přítomno Jeho království.

Kdybychom neznali ten příběh, možná bychom čekali jiný průběh: Petr svolá schůzku apoštolů a zahájí slovy: „Dnes jsme se tu sešli, abychom mluvili o tom, jestli už nazrál čas, abychom založili církev.“ Chvilí o tom diskutují, po chvíli Jakub vyjádří souhlas s touto myšlenkou. Jan návrh podpoří, a tak hlasují. Všichni jsou pro, a tak vznikne církev v Jeruzalémě.

Ale tak to nebylo! Jak jsme to četli? **"Náhle se strhl hukot z neb, jako když se žene prudký vích"** Byl to Bůh, kdo založil církev! Bůh stvořil církev a je to jeho Církev, ne naše. My jsme jen její součástí.

Profesor Jan Sokol, ministr kultury v devadesátých letech v jedné své přednášce řekl o církvi něco velmi důležitého: Lidé, kteří patří do církve, si k ní postupně vybudují vztah. Pro mnohé se církev stává druhým domovem. Prožili v ní řadu věcí, mají tam přátele a rádi do ní chodí. Někdy ale ten vztah přeroste do takové podoby, že církev začínají vnímat jako svůj majetek. A to je pak zlé, protože církev nepatří lidem. Církev patří Ježíši Kristu. On je její hlavou. Všechno, co se v ní děje se musí dít v souladu s tím, proč církev na světě je: Aby se v ní kázalo evangelium a aby oslavovala toho, komu patří - Ježíše Krista.

A znamená to ještě jednu věc: Je to Bůh, kdo určuje pravidla hry, ne my. Dal nám svoje slovo, abychom z něho čerpali, abychom nad ním přemýšleli a abychom ho brali vážně. Je to On, kdo nám říká, jak máme žít, co vede k životu, a co vede k tomu, abychom se neminuli cíle. Bible není kniha, kterou čteme a pokud je v ní něco, co se nám nelíbí, odložíme ji se slovy, že dnešní svět už je přece jiný. Ano, nejezdíme na oslech, oblékáme se jinak než lidé v Ježíšově době a podobně, ale lidské srdce je stále stejné a každý člověk potřebuje Ježíše dnes stejně jako tehdy. Apoštol Pavel píše do církve v Římě: **„Nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“** (Řím. 12,2)

Bůh založil církev a očekává, že mu bude věrná. Církev nebude nikdy nejoblíbenější institucí, protože vyznává jiné hodnoty, než vyznává okolní svět. Kristova církev bude vždycky stát za pravdou, zvěstovat evangelium a žít ho, protože patří Bohu. Je to Jeho Církev, ne naše.

2. Použil si obyčejné lidi

Kdo byli ti muži, kteří tvořili jádro rané církve? Apoštoly máme před očima jako mimořádné postavy. Bůh si je použil ke svému dílu. Když přišlo pronásledování na církev, rozprchli se z Jeruzaléma a všude kam přišli kázali evangelium.

Ale víme, že přitom to byli jen prostí lidé, rybáři, výběrčí daní, muži z okolí Galilejského jezera. Nenajdeme mezi nimi nikoho bohatého, vlivného nebo vysoce vzdělaného. Ano, později se obrátili někteří bohatí a vlivní stoupenci. Saul z Tarsu by spadl do této kategorie. Měl na svou dobu kvalitní vzdělání. Patřil ke vlivné rodině. Předtím než se stal křesťanem, byl uznáván, měl přístup do velerady, patřil k elitě národa. Ale nesmíme také zapomenout, že před tím, než ho Bůh opravdu mohl použít, musel se Saul pokořit a projít hlubokou proměnou.

Muži, kteří tvořili jádro první církve, nebyli vlastně nijak výjimeční lidé. V tom jsou nám velmi podobní, protože ani my se nepokládáme za nějak mimořádné a výjimečné. Nebyli ani dokonalí. Měli svoje stinné stránky a slabosti. Dokonce ani jejich víra nebyla nijak vzorová. Když se jim po vzkříšení Ježíš zjevil, čteme u Matouše: **"Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali."** (Mat. 28,17) Písmo se nijak nepokouší zakrýt jejich nedokonalost. Ježíš se zjevuje učedníkům, stojí před nimi, a přestože mohou vidět rány po hřebecích v jeho ruce a nohou a ránu v jeho boku, čteme, že někteří z nich pochybovali. Šimon Petr, který zapřel! Nebo Jakub a Jan Zebedeovi, kteří chtěli zaujmout přední místo v Božím království. Měli problémy se svým egem, chtěli vyniknout nad ostatními. Tomáš, který je až dodnes synonymem pro nevíru. Muži, kteří tvořili jádro první církve, určitě nebyli dokonalí.

Není to pro nás povzbudivé? Ani my nejsme dokonalí! I my tady, bez výjimky máme své slabosti a stinné stránky. Ale platila o nich ještě jedna podstatná věc. Milovali Ježíše a chtěli Ho poslouchat. Uvěřili, v něho jako Božího Syna. Ježíš je posílá, aby na něho čekali na hoře v Galileji a oni po vzkříšení: **"... šli do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil."** Poslechli a šli. Cokoliv jim přikázal, aby dělali, šli a snažili se to naplnit. On byl v jejich životě na prvním místě. To je církev: Je tvořena obyčejnými a nedokonalými lidmi,

kteří touží, aby Ježíš byl Pánem a Spasitelem jejich života. A jestliže máme tento postoj, Bůh je schopen si nás použít jako svoje svědky, i když my sami se za příliš použitelné třeba ani nepokládáme.

3. Aby naplnili jeho úkol

Třetí věc, kterou si o letnicích připomínáme, je to, že církve nevznikla samoúčelně. Má svůj účel a poslání. Ježíš říká učedníkům: **"Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku."** (Mat. 28,19-20)

Ve 13. století navštívil Nicolo Polo, otec Marca Pola, dvůr velkého Kublajchána. Kublajchán byl čínským císařem a nikdy předtím neviděl žádného Evropana. Přivítal tohoto návštěvníka z Benátek a byl silně zasažen Nicolovou křesťanskou vírou. Byl tak osloven, že po něm poslal dopis zpátky do Říma, ve kterém žádal, aby do jeho říše přišlo 100 vzdělaných lidí, kteří by vyučovali jeho národ křesťanství a přinesli do jeho země Krista. Ale jeho žádost v Evropě bohužel nenašla odezvu. Tehdejší církev byla natolik zahleděná do sebe a zapojená do politických šarvátek, že jeho žádost nikdo nebral příliš vážně. Nakonec byli vysláni pouze 2 muži, ale protože cesta byla příliš obtížná, vrátili se zpět, a do Číny vůbec nedošli. Kvůli selhání tehdejší církve se Kublajchán obrátil k buddhismu, který se stal převládajícím náboženstvím. Církev zklamala ve svém úkolu, který jí Ježíš svěřil, a dnes jsou křesťané v Číně pronásledováni.

Ale poslání, které Ježíš svěřil učedníkům, platí stále. Jeho učedníci mají zvěstovat evangelium. Zvěstovat, že Bůh nabízí vysvobození od hříchu a otevírá každému svoji náruč. To je velký úkol! Je něco takového vůbec reálné? Jak to máme udělat? My přece nemáme možnosti ani prostředky! Ale je to opravdu tak, že nemůžeme nic dělat? Vždyť ani první církve neměla možnosti a prostředky, a přesto její zvěst zasáhla celý tehdejší známý svět.

Četl jsem příběh, který se odehrál ve Spojených státech. Do nějakého sboru v New Yorku přišla žena z Portorika, uvěřila a stala se křesťankou. Po svém obrácení přišla ke kazateli a řekla: "Chtěla bych pro sbor něco dělat." Zeptal se jí, co umí, ale nic ji nenapadlo, a navíc neuměla ani pořádně anglicky. Dokázala říct jenom to, že má ráda děti. A tak ji posadili do církevního autobusu, který svážel do nedělní školy děti z okolí. Každý týden při jízdě autobusem hledala to nejsmutnější dítě, posadila si ho na klín a šeptala mu slova, která se naučila anglicky: "Mám tě ráda. A Ježíš tě má také rád."

Po nějaké době si všimla malého chlapce. Chlapec nikdy neřekl ani slovo. Každý týden přijížděl autobusem, nechal ji, aby si ho posadila na klín, ale nikdy nic neřekl. A ona mu každý týden při cestě do nedělní školy a pak při cestě domů opakovala: "Mám tě ráda. A Ježíš tě má také rád." Ale jednoho dne se k jejímu úžasu ten malý chlapec otočil a vykřikl: "Já ... já ... já tě mám také rád!" Objal ji okolo krku a dal jí velkou pusu. To se stalo v neděli při cestě zpátky z nedělní školy. O půl sedmé večer ho soused našel mrtvého. Jeho vlastní matka ho ubila k smrti a jeho tělo pohodila do kontejneru.

"Miluji tě a Ježíš tě miluje." To byla poslední slova, která ten malý chlapec slyšel, z úst ženy, která anglicky neuměla vlastně nic jiného. A díky ní malý chlapec, který ve svém domově nikdy neslyšel slovo "láska", zažil a reagoval na Kristovu lásku. "Miluji tě a Ježíš tě také miluje."

To je úkol církve. Zvěstovat Krista, zvěstovat Boží lásku ztracenému a hynoucímu světu. To byl úkol, který byl svěřen učedníkům a který je svěřený i nám. Nemusíme cestovat na druhý konec světa, abychom naplnili poslání Ježíše Krista. Můžeme dělat celou řadu docela jednoduchých věcí, které nevyžadují mimořádné schopnosti a prostředky, a přesto mohou přinést evangelium lidem kolem nás.

Ježíš nás ujišťuje, že brány pekla nikdy nepřemohou církev. Církev Ježíše Krista bude žít, a na zemi není žádná moc, která by ji mohla zničit. Ale současně dal Bůh každému z nás zodpovědnost, aby jeho církev žila, aby byla zdravá, citlivá, vřelá, milující, aby byla církví, která zasahuje svoje okolí, církví, která se modlí, církví, která se raduje, a také pláče, která vidí potřebné a nikdy, nikdy neztrácí výhled ke svému Pánu, Ježíši Kristu.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti za Tvoji církev. Provedl jsi ji přes staletí až do dnešních dnů. Nás jsi do ní postavil a my Ti děkujeme, že můžeme být její součástí. Prosíme, abys v ní byl přítomný svým svatým Duchem, abys promlouval k našim srdcím a jednal v našich životech. Prosíme, Pane, dej ji svoji milost, aby Ti zůstala věrná. Aby na Tebe očekávala a byla připravená jako nevěsta pro svého ženicha. Amen